THE
LAST STEP

రెండవ భాగం

గడప 9

చివరి అడుగు

చిన్నప్పుడు మన చూపు ఎక్కడ ఆగుతుందో ప్రపంచం అక్కడే ముగుస్తుందని నమ్ముతాం.

ఊరి అవతలి కొండ.

మన వాడ అవతలి వీధి.

సముద్రం అవతలి దిగంతం.

సరిహద్దు మనకు తెలిసినదానితోనే సరిపోలుతుందని అనుకుంటాం.

ఆ తర్వాత పెద్దవుతాం.

అతి ముఖ్యమైన అంచులు భౌగోళికమైనవి కావని కనుగొంటాం.

అవి అంతరంగమైనవి.

చాలా ఏళ్ల పాటు నా జీవితాన్ని చేరుకోగలిగే ప్రాంతాల సమూహంగా ఊహించుకున్నాను.

ఒక ఉద్యోగం.

ఒక హోదా.

ఒక లక్ష్యం.

ఒక ప్రణాళిక.

ఒక లక్ష్యాన్ని చేరుకున్న ప్రతిసారీ, ఇంకొకటి కనిపించేది.

ఒక సరిహద్దును దాటిన ప్రతిసారీ, ఒక కొత్తది ఎదురయ్యేది.

మొదట్లో అది ఉత్తేజకరంగా ఉండేది.

అది ఒక రకమైన పురోగతిలా అనిపించేది.

ఆ తర్వాత ఒక విషయాన్ని గమనించడం మొదలుపెట్టాను.

నన్ను రూపాంతరం చేసింది మైలురాళ్లు కావు.

మార్గాల్లోని దాటడాలు.

తెలిసిన నేలను విడిచిపెట్టి, ఇక నా నియంత్రణలో లేని దేనిమీదో అడుగుపెట్టిన క్షణం.

ముఖ్యమైన విషయాలు జరిగింది అక్కడే.

ఎప్పుడూ అక్కడే.

ఎప్పుడూ భద్రతలో కాదు.

ఎప్పుడూ అంచు మీదే.

అంచు ఒక ప్రత్యేకమైన చోటు.

అది గతానికి చెందినది కాదు.

భవిష్యత్తుకు చెందినది కాదు.

నిశ్చయాలు ముగిసి, అవకాశాలు మొదలయ్యే ఒక సన్నని గీత అది.

అందుకే అది భయపెడుతుంది.

అందుకే అది విలువైనది.

నా జీవితంలో ఎన్నో అంచులను దాటాను.

కొన్ని వృత్తిపరమైనవి.

కొన్ని వ్యక్తిగతమైనవి.

కొన్ని నాకు తప్ప ఎవరికీ కనిపించనివి.

ఒక భద్రతను విడిచిపెట్టిన రోజు.

ఒక పెద్ద బాధ్యతను అంగీకరించిన రోజు.

ఒక అనారోగ్యం కాలపు అర్థాన్నే మార్చేసిన రోజు.

ఒక నష్టం ప్రేమ అర్థాన్నే మార్చేసిన రోజు.

ప్రతిసారీ పద్ధతి ఒకటే.

మొదట భయం.

తర్వాత సందేహం.

తర్వాత అడుగు.

చివరకు ఆవిష్కరణ.

ఏళ్లు గడిచేకొద్దీ, దాదాపు ముఖ్యమైన విషయాలన్నీ అంచు అవతలే నివసిస్తాయని నేర్చుకున్నాను.

ప్రేమ నియంత్రణ అంచు అవతల నివసిస్తుంది.

విశ్వాసం భయం అంచు అవతల నివసిస్తుంది.

ఎదుగుదల అలవాటు అంచు అవతల నివసిస్తుంది.

స్వేచ్ఛ భద్రత అంచు అవతల నివసిస్తుంది.

అర్థం అహం అంచు అవతల నివసిస్తుంది.

అంటే అంచు సౌకర్యంగా ఉంటుందని కాదు.

అది ఎప్పుడూ అలా ఉండదు.

ఏదో ఒకటి చెల్లించకుండా ఎవరూ ఒక అంతరంగ సరిహద్దును నిజంగా దాటలేరు.

నమ్మకాలను వెనక వదిలేయాలి.

అలవాట్లను.

గుర్తింపులను.

కాలం చెల్లిన తమ రూపాలను.

ప్రతి పరివర్తనకూ ఒక వియోగం కావాలి.

ప్రతి వియోగమూ ఒక రకమైన బాధను పుట్టిస్తుంది.

అందుకే చాలామంది ఉన్నచోటే ఉండిపోవడానికి ఇష్టపడతారు.

వారు బలహీనులు కాబట్టి కాదు.

ఆ ధర వారికి అర్థమవుతుంది కాబట్టి.

సమస్య ఏమిటంటే ఉండిపోవడానికి కూడా ఒక ధర ఉంది.

అంతగా కనిపించని ధర.

కానీ నిజమైనది.

చేజారిన అవకాశం ధర.

జీవించని జీవితం ధర.

సమాధానం లేని ప్రశ్న ధర.

కొన్నిసార్లు నన్ను నేను అడిగాను, నేను మరింత తరచుగా జాగ్రత్తనే ఎంచుకుని ఉంటే ఏం జరిగేదని.

బహుశా తక్కువ తప్పులు చేసేవాణ్ణి.

తక్కువగా బాధపడేవాణ్ణి.

తక్కువ ప్రమాదాలు ఎదుర్కొనేవాణ్ణి.

కానీ వేరే మనిషిని అయ్యేవాణ్ణి.

బహుశా మరింత సురక్షితంగా ఉండేవాణ్ణి.

ఖచ్చితంగా తక్కువ సంపూర్ణుణ్ణి.

ఎందుకంటే మనం ఒక అంచును దాటిన ప్రతిసారీ, వాస్తవంలోని ఒక భాగం చివరకు మనకు కనిపిస్తుంది.

ముందు కాదు.

తర్వాత కాదు.

దాటుతున్నప్పుడు మాత్రమే.

ఏ పుస్తకమూ ఒక అనుభవానికి ప్రత్యామ్నాయం కాలేకపోవడానికి కారణం అదే.

ఏ సలహా ఒక ఎంపికకు ప్రత్యామ్నాయం కాలేదు.

ఏ సిద్ధాంతమూ జీవించిన జీవితానికి ప్రత్యామ్నాయం కాలేదు.

మనం సిద్ధం కాగలం.

చదువుకోగలం.

వినగలం.

కానీ దాటాల్సింది ఎప్పుడూ మనమే.

అది ఒంటరి దాటడం.

మనుషులు మిమ్మల్ని అంచు దాకా తోడుగా రాగలరు.

మిమ్మల్ని ప్రోత్సహించగలరు.

మీకు అండగా నిలవగలరు.

మిమ్మల్ని ప్రేమించగలరు.

కానీ చివరి అడుగు ఎప్పుడూ దాన్ని వేసేవారిదే.

కాలక్రమేణా అంచును ఒక అడ్డంకిగా కాకుండా ఒక ఆహ్వానంగా చూడటం మొదలుపెట్టాను.

నాకు ఇప్పటికే తెలిసినదాని నుంచి బయటికి అడుగుపెట్టమనే ఆహ్వానం.

నేను చేసినదాని ద్వారా నన్ను నేను నిర్వచించుకోవడం ఆపమని.

నేను ఇంకా కాగలిగినదానికి చోటు ఇవ్వమని.

ఈ అవగాహన భవిష్యత్తుతో నా సంబంధాన్ని మార్చింది.

దాన్ని ఒక గమ్యంగా భావించడం మానేశాను.

దాన్ని అన్వేషణకు ఒక ప్రాంతంగా భావించడం మొదలుపెట్టాను.

దాన్ని నేను నియంత్రించాల్సిన అవసరం లేదు.

దాన్ని దాటాలి.

అది చాలా పెద్ద తేడా.

ఎందుకంటే నియంత్రణ ఒత్తిడిని పుట్టిస్తుంది.

అన్వేషణ కుతూహలాన్ని పుట్టిస్తుంది.

కుతూహలం ధైర్యపు అత్యంత సొగసైన రూపాల్లో ఒకటి.

ఈ రోజు వెనక్కి చూస్తే, నాకు అన్ని ఫలితాలూ గుర్తులేవు.

అన్ని సంఖ్యలూ గుర్తులేవు.

అన్ని గెలుపులూ గుర్తులేవు.

బదులుగా నాకు గుర్తున్నవి అంచులే.

వెనక్కి తిరగగలిగినా తిరగని క్షణాలు.

తలుపు మూసేయగలిగినా నేను దాన్ని తెరిచిన క్షణాలు.

భద్రతను ఎంచుకోగలిగినా నేను అవకాశాన్ని ఎంచుకున్న క్షణాలు.

అన్నిసార్లూ బాగా జరగలేదు.

కొన్నిసార్లు నేను పొరపడ్డాను.

కొన్నిసార్లు చాలా ఎక్కువ ధర చెల్లించాను.

కానీ ప్రతిసారీ కదలకుండా ఉండిపోయి ఉంటే నేర్చుకోలేని ఏదో నేర్చుకున్నాను.

లెక్కలోకి వచ్చేది అదే.

జీవిత చరమాంకంలో మనం నిర్మించినదాని ద్వారా మాత్రమే మనం నిర్వచించబడం.

దాటే ధైర్యం చేసిన సరిహద్దుల ద్వారా కూడా నిర్వచించబడతాం.

ఎందుకంటే ప్రతి మనిషికీ ఒక అంచు ఉంటుంది.

దాని అవతల తన తదుపరి రూపం మొదలయ్యే ఒక కనిపించని గీత.

చాలామంది దాన్ని దూరం నుంచి చూస్తారు.

కొందరు దగ్గరికి వస్తారు.

కొద్దిమంది దాన్ని దాటుతారు.

నేను ధైర్యవంతుణ్ణో కాదో నాకు తెలియదు.

నాకు తెలిసింది ఒక్కటే, జీవితం నన్ను ఒక అంచు ముందు నిలబెట్టిన ప్రతిసారీ, వెనక్కి తగ్గకుండా ఉండటానికి ప్రయత్నించాను.

ఎందుకంటే ప్రపంచం విశాలమయ్యేది అక్కడే.

మనిషి మరింత నిజమయ్యేది అక్కడే.

కథ కొనసాగేది అక్కడే.

అంచు అవతల.